

Dutá Země se vstupem na Antarktidě

„Mám tu jeden zajímavý příběh, který mi zaslal jeden můj blízký přítel,“ uvádí německý autor Jan Udo Holey, píšící pod pseudonymem **Jan van Helsing** v jedné ze svých posledních knih, u nás vydaných, s názvem **TAJNÉ SPOLEČNOSTI, válka svobodných zednářů**. (Vydalo ji nakladatelství Anch Books, objednávky v ČR na www.gnosis9.net, na Slovensku na www.anch-books.eu, nebo tel. p. Bohunicá: 421 907 375 424.) Jde o rozhovor autora se Svobodným zednářem vysokého stupně zasvěcení, který odhaluje čtenářům myšlenky, okultní praktiky a plány jednoho z největších tajných spolků lidských dějin. Z knihy předkládáme část 5 kapitol – Válka svobodných zednářů: *Můj blízký přítel mi napsal:*

„Milý Jane, toto je příběh, který mi vyprávěl muž, jehož jsem potkal v dubnu roku 2003 ve Schwarzwaldu. Když mu bylo kolem pětácti let, působil u vojenské kontrarozvědky a za zásluhy byl převelen do jednotky zvláštního nasazení v Antarktidě.

Jeho úkolem bylo hlídat jistou hraniční linii v nehostinných ledových polích. Stanoviště bylo vzdáleno asi sto kilometrů od jižního pólu. Absurdnost celé situace si uvědomil již několik dní po svém příjezdu: s vysoce technologicky moderními zbraněmi měli dohlížet na zdánlivě náhodně položenou hranici v neobydlené oblasti ledového království! A to všechno dvacet čtyři hodin denně ve více-směnném provozu. Měl povel ihned střelit na všechno, co by se pokusilo kterýmkoliv směrem překročit hranici hlídaného teritoria.

Den co den se mu naskýtal stejný obraz. Sníh, sníh a zase sníh, někdy pro změnu sněhová bouře a krutý mráz. Jediná známka života tam byli pouze „podivní“ čili jeho kolegové, všechno speciální agenti jako on, z části Američané, perfektně vycvičení a po zuby ozbrojení. Bylo to pošetilé. U hranice se neukázalo ani zvíře. Ale úkol byl samozřejmě výborně zaplacen.

Po týdnech jednotvárné práce se rozhodl, že se věci podívá na kloub. Nebylo to právě jednoduché, a navíc dost nebezpečné. Překračovat hranici bylo striktně zakázáno a uzavřená oblast byla tabu i pro členy rozvědky. Průzkum bylo třeba pečlivě naplánovat: nenápadně shromáždit vybavení – lyže, oblečení, proviant, termoláhev a tak dále.

Když měl přípravy za sebou, musel ještě najít vhodný čas. Ideální byla sněhová vánice, v níž by se mohl snadno vytratit, a střídání služeb.

V příhodném okamžiku se vydal do zakázané oblasti. Chůze byla namáhavá a vysilující. Hodiny ubíhaly a zdánlivě se nic neměnilo. Všude byla jen nekonečná bílá poušť. Kromě bouře a zimy ho trápil také fakt, že může skončit ve skryté ledovcové puklině. Po mnoha hodinách se počasí uklidnilo a dobrodruh měl dojem, že na horizontu vidí nějaký pohyb. Pokračoval v chůzi. O několik kilometrů dál bylo na obloze jasně vidět jakési létající předměty. Křížovaly horizont a střídavě za ním mizely a zase se objevovaly. Očividně tam musela být obrovská propast. V životě už zahlídl a viděl hodně, ale tohle ještě ne. Letecké objekty měly různé tvary a barvy, a některé dokonce vysílaly záření. Vznášedla měla tvar talíře nebo doutníku a pohybovala se bezhlasně a poměrně rychle. Od jejich základny ho dělilo jen několik kilometrů. Přeshl mu mráz po zádech. Bylo mu však jasné, že ho kamarádi už několik hodin postrádají a jistě také hledají.

Najednou se jeden z objektů přiblížil a přistál přímo před ním. Měl asi třicet metrů v průměru a vojenské označení Třetí říše! Nezmohl se na slovo. Otevřely se dveře a v nich se objevil muž v říšské uniformě. Byl urostlý, vysoký a budil dojem silné osobnosti. Bezchybnou němčinou mu řekl:

„Dobrý den, pane Schmitte, víte, že se pohybujete na zakázaném území? Pátrá po Vás několik skupin. Nabízím Vám, abyste letěl se mnou. To by pro Vás znamenalo vzdát se svého dosavadního života, ale za to poznáte život, jaký si ani nedovedete představit. Je jen na Vás, jak se rozhodnete.“

Muž užasl. Právě ho oslovil německý říšský důstojník, a navíc jeho vlastním jménem! Odkud je mohl znát? Vesmírná loď, létající talír s hákovým křížem, důstojník – to všechno přece není možné! Navíc v zemi nikoho! Váhal. Byl nejistý a měl strach. Důstojník svou nabídku opakoval ještě jednou. „Pokud půjdete se mnou, Váš život se od základu změní. Ale vězte, že odtud není cesty zpátky! Nebo můžete zůstat zde a čekat Váš vězení – pátrací četa není daleko...“

Muž váhal, ale nakonec odmítl. Nechtěl se spoléhat na nejistotu a raději se rozhodl pro vězení.

„Dobrá,“ řekl důstojník, „je to vaše svobodná volba. Žijte blaze!“ Nastoupil do létajícího talíře, dveře se zavřely, vesmírná loď se lehce zvedla několik metrů nad zem, chvíli tam setrvala, pak prudce zrychlila a jako když střelí, se vzdálila směrem k podivným létajícím objektům, které byly vidět v dálce.

Po nějaké době se agent vydal na zpáteční cestu. Už po několika minutách slyšel rachot motorových saní. Opravdu se nakonec dostal do vězení a pouze naznačil, co tam údajně prožil – výslechy, mučení a podobně.

Výslechy se prováděly nejdříve v USA a po několika týdnech ho převzeli do Německa, kde ho znovu mučili. Věděl, že už to dál nevydrží a pravděpodobně zemře. Díky jeho vědomostem a schopnostem se mu však podařilo utéct. Pokud by ho tentokrát objevili, byla by to jeho jistá smrt.

Podařilo se mu vzít s sebou část písemného materiálu ohledně věci, jež mu změnil život. Mezi dokumenty byla také literatura týkající se podzemních jeskyní a mimozemských kontaktů. Mimo jiné slyšel také o vchodech do podzemí, přičemž jeden se měl nacházet v jižním Schwarzwaldu. To byl také důvod, proč jsem na něj narazil.

Nyní byl na útěku před organizací, k níž kdysi patřil. Řekl mi, že pro něho existuje jen jedno bezpečné místo a že se tam brzy dostane. Zeptal jsem se ho, jestli ho budu moci někde zastihnout, a on mi odpověděl, že mě vyhledá sám.

Asi po třech letech mi zavolal. Řekl mi, že se má dobře a že je v bezpečí. Pak mi poděkoval, popřál všechno dobré a rozloučil se.“

Pokud bylo vyprávění tohoto agenta pravdivé, byl to úžasný objev, co říkáte? A svobodný zednář odpověděl:

To je opravdu zajímavé. Vzpomínám si na jednu přednášku Reinholda Messnera, na níž popisoval svou expedici do Antarktidy. Zmínil tehdy, že on a jeho druh uprostřed ledových plání narazili na uzavřenou oblast, kterou hlídá po zuby ozbrojená armáda.

Pana Messnera tehdy velmi rozčílilo, že je nenechali projít. Horolezec jim řekl, kdo je, ukázal povolení a pohrozil, že to nahlásí do televize. Hlídač mu odpověděl, že i kdyby byl čínský císař, nemůže ho nechat projít. Cestovatelé tedy museli udělat kolem tohoto zakázaného území velkou obchůzku, jež jim zabrala několik dní. Myslím, že se o tom ve své knize nezminil. Je možné, že šlo o tutéž oblast.

„Pokud je pravda, co uvádějí tyto dva zdroje, pak se Vaši přátelé ilumináti musejí dost teple oblékat, nemyšlíte? Ptá se autor knihy a odpověď svobodného zednáře zní:

Očividně jsou do toho zainteresováni Američané. Pokud ne, pak mě nic nenapadá, ale jsem otevřen všem možnostem...“

Jan van Helsing